

Sveta noč.

Iz mladih let pravljica krasna vstaja,
 Obujajoč presladke mi spomine:
 Odprô se sveto noč nebá višine,
 Prostorî v njih nebeškega sijaja.

Prikaže s cvetjem dete se iz raja,
 Za hip pred njim noči temà izgine,
 Pokrije cvetje gôre in doline,
 Za hip se zemlji sneg in led otaja.

Zaklet po dolu sence svet je blódil,
 Mej snegom, ledom srca so ječala . . .
 A ko po zemlji Božji sin je hódil,

Spoznanja luč je posijala zlata,
 In vigred je v človeških srcih vstala,
 V nebeški raj odprla so se vrata.

Gr. Gornik.

Jaslice.

Zima se je približala in prvi sneg je prav debelo
 zapadel. To je bilo veselje za dečke. Nakrat jih je bila
 cela tropa pri snegu. Nekateri so se kepali, drugi pa
 delali sneženega moža.

Tudi Tonček in Janko sta šla z materinim dovo-
 ljenjem med svoje tovariše.

Ko ju pa oče zapazijo, pokličejo ju k sebi in jima
 rekó: »Res nedolžna je ta igrača, a vendar je zdravju
 nevarna. Kako lahko se kdo prehladi, zboli in umrje.
 Bodita raje tedaj v sobi in jaz vama bodem povedal,
 kaj da delajta, in videla bodeta, da vama bo bolj kratek
 čas, ko pa zunaj na snegu«.

Ker sta bila Tonček in Janko poslušna otroka,
 ubogala sta takoj svojega dobrega očeta in sta zvesto
 poslušala, kaj jima bodo povedali. Oče pa sežejo v žep
 in dadó dečkoma dvajsetico, rekoč:

»Idita v prodajalnico in kupita tam podobic za jaslice. Ko prideta domov, jih izrežita lepo in, ko bodeta s tem gotova, napravila bodeta jaslice, take, kakor jih napravi vsako leto sosedov Jožek.«

»O, to bo prijetno delati!« oba veselo vsklikneta.

»Sedaj pa le hitro pojdita kupit in pazita, da se vama na poti kaj ne pripeti!«

Veselo gresta dečka po ulici, kjer se tudi prav pametno obnašata, v prodajalnico, kjer nakupita raznih podobic za jaslice.

Ko prideta domov, pokažeta jih najprej očetu in materi, potem pa se pripravita k delu. Ker je bilo pa še kakih štirinajst dnij do božiča, odkazali so jima oče, koliko naj naredita vsak dan, da ne bodeta prezgodaj gotova. Vse sta lepo ubogala.

Teden pred božičem sta bila s striženjem gotova in sedaj nista vedela kaj začeti. Gresta toraj k očetu in vprašata, kaj jima je sedaj storiti.

Oče pa pravijo: »Pojdita k mizarju in naročita trioglato desko, katera se potem v kotu pribije in na-njo se naredi holmček iz mahu, na katerem se razstavijo pastirci in ovce«. Naredijo jima tudi vzorec iz papirja, kako velika naj bode deska.

Vsa vesela hitita k mizarju, kateri jima obljubi, da jima desko pripravi že do družega dne. Ko prideta domov, zopet ne vesta kaj delati.

Oče pa, ki ju vidijo brez dela okrog hoditi, jima rekó: »Ali zopet ne vesta, kaj bi delala? Nista še nikoli videla, kaj je vse pri jaslicah potreba? Malo pomislita, bodeta se že spomnila, česa vama še manjka.«

Oba precej časa mislita, a naposled pravi Janko: »A, jaz že vem! hlevček morava še narediti. Kaj ne, oče?«

»Da, da! in še nekaj družega. Kaj pa je takoj pri kraju? Ali se nihče ne spomni?«

»A, saj je res še nekaj!« vsklikne Tonček, »še prtiček in pa ograjo morava narediti.«

»Tedaj še to naredita!« velijo oče. »Hlevček in ograjo naredita iz trdega papirja, prtiček pa iz lepo belega. Ti, Tonček, izreži pa iz rudečega in višnjevega papirja lepe zvezdice, potem jih pa lepo prilepi na prtiček.«

Sedaj sta imela zopet dovolj opravila. Tonček je delal prt, Janko pa hlevček. Ko sta zgotovila vsak svoje, začela sta še vsak jeden del ograje delati. Predno se je noč storila, bila sta že z vsem delom pri kraju.

Ko sta drugo jutro odmolila jutranjo molitev in odzajutrkovala, šla sta k mizarju po desko. Ko sta jo domov prinesla, zabijejo oče v kotu nad Tončkovu posteljo v zid žreblje, na katere denejo desko, in rekó: »Sedaj pa sama dalje naredita.«

Kmalu prineseta pastirčke, ovce, hlevček, prtiček, ograjo in mah skupaj ter se pripravita k delu.

Pri kraju v sredo postavita hlevček, v katerega deneta podobico, ki kaže rojstvo Kristusovo. Za hlevčkom pa napravita hribček iz mahu in na njem razstavita pastirčke, krave in ovce. Ko sta vse to prav lepo uravnala, pribila sta še ograjo in prtiček. Ko je bilo tudi to narejeno, šel je Tonček k materi in jih prosil, naj bi mu dovolili pred jaslice obesiti svetilnico, ki visi pred razpelom.

Mati mu radi dovolijo, in vesel vzame Tonček svetilnico izpred razpela in jo obesi pred jaslice. Sedaj so bile jaslice dodelane.

Prišel je sv. večer. Predno je začelo »Ave Marijo« zvoniti, nalil je Tonček v svetilnico olja in jo prižgal. Ko je začelo zvoniti, pokadili so oče s kadilom vse hišne prostore, potem pa so vsi pobožno molili sv. rožni venec. Tonček in Janko sta klečala pred jaslíci, oče in mati pa pri mizi. Ko so odmolili, šli so večerjat in po večerji so oče rekli:

»Prav lepo sta naredila jaslice. Vse mi je jako všeč, najbolj pa »presveto ime Jezusovo«, katero je Tonček iz rudečega papirja izrezal in prilepil sredi prtiča. Sedaj morata pa tudi vedeti, kaj nam jaslice predstavljajo. Znabiti vaju kdo to vé?«

»Da, jaz že vem,« oglasi se hitro Tonček. »Jaslice predstavljajo nam rojstvo Jezusa Kristusa, našega Odrešenika.«

»Prav si povedal. Jaz vama pa hočem to malo bolj na široko povedati. Le pazno me poslušajta

Ko sta Adam in Eva v rajú grešila, obljubil jima je Bog poslati Odrešenika. A ta Odrešenik ni prišel

takoj po obljubi na svet, ampak ljudstvo stare zaveze ga je moralo čakati celih štiri tisoč let.

Štiri tisoč let po storjenem grehu vladal je judovsko kraljestvo rimski cesar Avgust. Ta je dal povelje, da se morajo vsi njegovi podložni na odločenih krajih, po rodovinah in družinah, dati popisati, da bi spoznal število prebivalcev po svojih pokrajinah.

V mestu Nazaretu živela sta takrat tudi Marija in Jožef. Tudi ta dva sta šla k popisovanju in sicer v Betlehem, kjer so nekdanj živeli njuni predniki. Po dolgem trudapolnem potovanju dospeta slednjič do Davidovega mesteca; iskati je bilo treba prenočišča. A v Betlehemu ga ne moreta nikjer dobiti. Šla sta tedaj iz mesta in prišla sta na betlehemske planjavo. Tu sta našla hlevček, v katerem sta bila le kravca in osliček.

Onadva gresta tedaj v ta uborni hlevček prenočit; bolje je bilo, kakor zunaj pod milim nebom v mrazu. In kaj se tu zgodi? O polunoci pride na svet Zveličar, Jezus Kristus, katerega Marija v plenice povije in v jasli položi. Angelji pa so prišli iz nebes svojega Boga in kralja molit ter s hvalnimi pesnimi njegovo čast prepevat.

Jeden pa je oznanil rojstvo Kristusovo pastirjem na paši, kateri so veselo hiteli molit svojega obljubljenega Odrešenika.

Sedaj sem vama ob kratkem povedal, kaj nam predstavljajo jaslice, in to si dobro zapomnita. Kakor pastirci ponižno molita tudi vidva Jezusa, a posnemajta jih tudi v lepem pobožnem vedenju. J. Novak.

Bog plača vsako dobro delo.

Nekega poletnega dne je nesel Francek, imovitega kmeta sin, delavcem na polje predjužnik. Pota so bila že skoro vsa suha, čeravno je poprejšno noč hudo deževalo. Le po kolovoznicah je bila še semtertja kaka lužica.

V neki taki ozki luži zagleda Francek žabo in jo tako-le nagovori: »Ti neumna živalica, nikar ne sedaj